

[Aksel Larsen.]

derne om det, ved fredelig Forhandling faa dem til at ændre deres Plan, men her er ikke Tale om Trafikhindringer, og bortset herfra: Forbud kan ikke i Henhold til Lovbestemmelserne motiveres med Trafikhindringer. At der har været en Praksis som Følge af en Skrivelse fra den tidligere Politidirektør til de politiske Organisationer i København, betyder ikke, at denne Praksis er lovfæstet og derfor gældende.

At Bondetoget ikke var noget Tog eller Møde, har heller intet med Sagen at gøre, da det, de arbejdsløse i sidste Instans har ansøgt om, hverken er Tog eller Møde, men Ret til at forsamles i Lighed med Bondetoget.

Under disse Omstændigheder mener jeg at kunne henstille til Tinget, at man udtaler sig om denne Sag og klart og tydeligt giver Besked om, at Folketinget intet har imod, at Københavns arbejdsløse henvender sig til Regering og Rigsdag, og at Folketinget er af den Mening, at Politidirektørens Myndighed ikke strækker sig saa vidt, at han kan forbyde saadanne Henvendelser, at han kan nedlægge almindelige eller betingede Demonstrationsforbud. Jeg henstiller dette til de socialdemokratiske Repræsentanter.

I tidligere Tider var der intet i Vejen for, at Socialdemokratiet kunde organisere Demonstrationer her i Byen. Jeg erindrer, at der i 1921 var en Jubileums-Demonstration for Socialdemokratiet. Demonstrationstoget var en Time eller halvanden om at passere vigtige trafikale Knudepunkter, og Sporvognsdriften paa vigtige Linier blev overhovedet indstillet den Dag, for at Demonstrationen kunde komme uhindret frem. Man kunde altsaa godt sætte sig ud over trafikale Grunde. Samme Aar — noget senere paa Aaret — var der en Demonstration til Rigsdagen. Man samledes paa Grønttorvet og gik fra Grønttorvet ad Nørrevold, Vester-vold til Ridebanen, hvor den samledes. Det var en Demonstration mod den daværende Regering, Regeringen Neergaard, med det ærede Medlem Hr. Krag som Indenrigsminister. Der var intet i Vejen for, at denne Demonstration kunde finde Sted; den var organiseret af De samvirkende Fagforbund og Socialdemokratiet, og adskillige Medlemmer af den nuværende Regering og af den socialdemokratiske Gruppe her i Tinget var med i Demonstrationen.

Dengang kunde man godt indse Berettigelsen af den Slags; nu, da man selv er Regering, kan man ikke indse Berettigelsen. (*Justitsministeren* [Steincke]: Der

er sket noget i Mellemtiden). Der er sket noget i Mellemtiden, siger Justitsministeren. Jeg vil alvorligt haabe, at Justitsministeren vil forklare, hvad det er, der er sket, som er saa afgørende, for det kan da ikke være den Omstændighed, at vi har en socialdemokratisk Regering, det kan da ikke være saaledes, at Regeringens politiske Farve er afgørende for, hvorledes Grundlovens § 86 skal forstaaes. Det maa vel være saaledes, at de Organisationer eller de Borgere, der ønsker at holde Møder eller Demonstrationer, maa lade deres eget Skøn være afgørende for, hvorvidt de anser disse Møder eller Demonstrationer for nødvendige, og det offentliges Skøn kan ikke gaa ud paa, om Borgernes Skøn er berettiget; det kan kun gaa ud paa at afgøre, om den paatænkte Foranstaltning vil være til Fare for det, man kalder den offentlige Fred, intet andet.

Jeg synes, at Medlemmerne af den socialdemokratiske Gruppe skulde tænke lidt over, at *de* er maaske meget godt tilfredse med Tingenes Tilstand og synes maaske ikke, at de arbejdsløse har nogen Ret til at stille Krav, men det kan dog være, de arbejdsløse synes noget andet. Jeg synes, man skulde gøre sig klar over, at det, der er sket i denne Vinter i Tinget, hvor Det konservative Folkeparti og Venstre har tonet rent Flag: at de overhovedet ikke hverken med List eller Lempe, med Forhandling eller Lokketoner vil være med til at yde nogen ekstra Hjælp til de arbejdsløse — det gør, at det vilde være ganske praktisk, om man lod de arbejdsløse samles i størst muligt Tal under Rigsdagens Vinduer, saa Medlemmerne af saavel Folketing som Landsting kunde se, hvor mange det drejer sig om. Ja, jeg vil endda gaa saa vidt, saa jeg vil sige, det var det bedste, hvis De samvirkende Fagforbund eller Socialdemokratiet vilde være med til at arrangere denne Demonstration eller overtage dens Arrangement. Vi ved nemlig, at man fra den Side vil anstrenge sig af al Magt for, at der kommer saa faa arbejdsløse som muligt; der vil nok komme en Del alligevel, men det var betydelig bedre, at man anstængte sig for, at der kom flest muligt for derved at dokumentere, hvor mange de er, hvor stor Nøden er, hvor stor Trangen er.

Og lignende Betragtninger kan gøres gældende over for Det radikale Partis her-værende Medlemmer, som dog plejer at gaa ud og hævde, at de har et socialt forstaaende Program, som hævder, de mener, de arbejdsløse bør hjælpes: At saa var der Grund til virkelig at lade denne Demonstration gennemføre i Haab om, at den